

Лакомство и кражба.

Никола бѣше твърдѣ лакомъ; неговитѣ малки очи всѣкога търсѣхъ да намѣрѣхъ нѣщо за ѣденѣе; когато въ училището наставаше часътъ за закуска, той съ завистъ гледаше на всичко, що ѣдѣхъ другаритѣ му; той желаете да има всичко.

Неговото лакомство го увлече до тамъ, щото той скришомъ взе да бѣрка въ кошницитѣ на другаритѣ си. Отъ единъ той взимаше нѣкой орѣхъ, отъ другъ нѣколко зърна грозде, отъ трети малко сладко. „Тѣ не ще и да познахъ“, казваше си той.

Отъ лакомъ, Никола станъ и крадецъ. Всѣки день той повтаряше сѣщото тършуване изъ чуждитѣ кошници. Другаритѣ му забѣлѣзвахъ, че най-добритѣ имъ нѣща за закуска тайно изчезвахъ, за което се и оплакахъ на учителя си. Единъ день учительтъ имъ каза: „дайте си кошницитѣ; азъ щѣ ги оставѣмъ ей на тоя голѣмия долапъ, гдѣто никой не ще може да ги досѣгне. Тѣй и станъ.“

Никола чу и видѣ това. Въ туй врѣме на междучасие той влѣзе въ стаята, гдѣто бѣше долапа, приближи една маса, турна на нея единъ столъ и ето го отгорѣ на стария долапъ. Учителя, който го подозираше полегичка отвори вратата и тихо влѣзе. Никола тѣй бѣ записанъ въ ѣденѣето, щото не усѣти, че и масата и стола